

Sygn. akt IV P 55/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **R. D.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Centrum (...) w J.**

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

I. zasądza od strony pozwanej Wojewódzkiego Centrum (...) w J. na rzecz powoda R. D. kwotę 5.315,14zł (pięć tysięcy trzysta piętnaście złotych 14/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.09.2015 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 266 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony,

III. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.256,81 zł.

Sygn. akt IV P 55/16

UZASADNIENIE

Powód R. D. pozwem z dnia 09.10.2015r. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej – Wojewódzkiego Centrum (...) w J. kwoty 11.048,00 zł zgodnie z wykazem nadgodzin wraz z odsetkami do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm prawem przewidzianych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10.09.2015r. złożył w dziale personalnym strony pozwanej wniosek o wyrównanie nadgodzin za okres od 17 lipca 2014r. oraz o przyznanie 10 dni urlopu z powodu zmiany grupy inwalidzkiej z lekkiej na umiarkowaną, powołując się na prawomocny wyrok sądowy. Powód wskazał, że wniosek nie został przez stronę pozwaną uwzględniony.

Strona pozwana Wojewódzkie Centrum (...), działające przez zawodowego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew z dnia 23.10.2015r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew przyznała fakt zatrudnienia powoda, jego niepełnosprawność oraz datę wezwania strony pozwanej do wyrównania nadgodzin. W uzasadnieniu wskazała, że w ocenie strony pozwanej żądanie powoda jest bezzasadne z uwagi na fakt, iż przedmiotowy wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze zmieniający decyzję Wojewódzkiego Zespołu w przedmiocie ustalenia stopnia niepełnosprawności wiąże od dnia jego wydania, co powoduje, że nie ma podstaw do „cofnięcia” się w jakichkolwiek rozliczeniach z powodem od dnia wydania decyzji. Dalej zarzucono, że orzeczenie, na które powołuje się powód, dotyczy jego sporu z Wojewódzkim Zespołem do

Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. i nie dotyczy ono w żaden sposób wzajemnych rozliczeń pomiędzy powodem, a pozwanym w niniejszej sprawie. Nadto strona pozwana zakwestionowała wysokość ewentualnego wynagrodzenia dochodzonego pozwem, zarzucając, że powód nie przedstawił żadnego wyliczenia, z którego żądana kwota wynika.

Na rozprawie w dniu 07.01.2016r. powód oświadczył, że domaga się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 5.315,14zł, zaś strona pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie powództwa.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 stycznia 2016r. postępowanie w sprawie umorzono.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 marca 2016r., na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 stycznia 2016r., sygn. akt IVP 203/15 o umorzeniu postępowania, uchylono zaskarżone postanowienie.

Na rozprawie w dniu 06.09.2016r. powód oświadczył, że modyfikuje powództwo i godzi się na wyliczenie godzin nadliczbowych dokonane przez stronę pozwaną, zarówno w zakresie ilości godzin nadliczbowych jak i w zakresie wysokości wynagrodzenia za poszczególną godzinę. Modyfikując żądanie pozwu zażądał zasądzenia kwoty 5.315,14 zł z ustawowymi odsetkami.

Strona pozwana, działająca przez zawodowego pełnomocnika, podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, dodała, że nie kwestionuje faktu wykonywania pracy przez powoda, godzin pracy i wynagrodzenia, wskazując, że one były takie jak w tabeli przedłożonej przez stronę pozwaną. Zarzuciła, że kwestionuje skuteczność wyroku ustalającego stopień niepełnosprawności, wskazując, że wyrok ma skutek wyłącznie na przyszłość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. D. jest pracownikiem Wojewódzkiego Centrum (...) w J. na podstawie umowy o pracę zawartej dnia 25.01.2001r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze, na stanowisku inspektora do spraw nadzoru urządzeń technicznych. W okresie od 01.07.2015r. do 30.09.2015r. otrzymał średniomiesięcznie wynagrodzenie w kwocie 3.256,00zł brutto, liczone jak ekwiwalent za urlop.

(**dowód:** bezsporne)

R. D. jest osobą niepełnosprawną od dnia 06.04.1976r., z ustalonym od dnia 11.04.2002 r. lekkim stopniem niepełnosprawności. Orzeczenia o niepełnosprawności były wydane okresowo. Po upływie okresu, na jaki niepełnosprawność była orzeczona, R. D. występował ponownie o ustalenie stopnia niepełnosprawności, a uzyskane orzeczenia przedstawiał pracodawcy.

Poprzednie orzeczenie o niepełnosprawności wydano dnia 10.03.2012r. i orzekało ono niepełnosprawność do dnia 31.03.2014r. Powód złożył wniosek o dalsze ustalenie niepełnosprawności dnia 06.03.2014r., a więc przed upływem ważności poprzedniego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność

(**dowód:** bezsporne, a nadto: akta osobowe R. D., część (...), w tym: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 18, k. 25, k. 39, 40, k. 44 , k - 58).

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 17.07.2014r. wydanym na skutek zaskarżenia przez R. D. orzeczenia (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 20 maja 2014r. zaliczono R. D. do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

(**dowód:** bezsporne)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2015r. w sprawie sygn. akt IV U 236/14, na skutek odwołania R. D. dokonano zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w

Województwie (...) we W. z dnia 17 lipca 2014r., znak (...), w ten sposób, że zaliczono R. D. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wyrok uprawomocnił się dnia 3 września 2015r.

(**dowód:** bezsporne)

R. D. zwrócił się dnia 10.09.2015r. do Wojewódzkiego Centrum (...) z wnioskiem o wypłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz przyznanie 10 dni urlopu, załączając wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2015r., sygn. akt IV U 236/14.

(**dowód:** bezsporne)

Dyrektor Wojewódzkiego Centrum (...) pismem z dnia 10.09.2015r. ustalił R. D. od dnia 10.09.2015r. czas pracy w wymiarze 7 godzin na dobę oraz przeciętnie 35 godzin na tydzień, w przeciętnie pięciodobowym tygodniu pracy.

(**dowód:** akta osobowe R. D., część B, w tym - pismo z dnia 10.09.2015r. – k. 62).

R. D. w okresie od lipca 2014r. do września 2015r. przepracował, licząc według ośmiogodzinnego dnia pracy:

- w lipcu 2014r. – 184 godziny,
- w sierpniu 2014r. – 176 godzin,
- we wrześniu 2014r. – 176 godzin,
- w październiku 2014r. – 184 godziny,
- w listopadzie 2014r. – 152 godziny,
- w grudniu 2014r. – 160 godzin,
- w styczniu 2015r. – 160 godzin,
- w lutym 2015r. – 72 godziny,
- w kwietniu 2015r. – 8 godzin,
- w sierpniu 2015r. – 128 godzin,
- we wrześniu 2015r. – 56 godzin.

R. D. w okresie od lipca 2014r. do września 2015r. według siedmiogodzinnego tygodnia pracy powinien przepracować:

- w lipcu 2014r. – 161 godzin,
- w sierpniu 2014r. – 154 godziny,
- we wrześniu 2014r. – 154 godziny,
- w październiku 2014r. – 161 godzin,
- w listopadzie 2014r. – 133 godziny,
- w grudniu 2014r. – 140 godzin,
- w styczniu 2015r. – 140 godzin,
- w lutym 2015r. – 63 godziny,

- w kwietniu 2015r. – 7 godzin,
- w sierpniu 2015r. – 112,00 godzin,
- we wrześniu 2015r. – 49 godzin.

R. D. łącznie w okresie od lipca 2014r. do września 2015r. przepracował 182 godziny nadliczbowe, za które wraz z dodatkiem stażowym, premią regulowaną 10%, dopłatą do godzin nadliczbowych 100% stawki godzinowej, powinien otrzymać wynagrodzenie w kwocie 5.315,14zł.

(**dowód:** bezsporne, a nadto: wyliczenie godzin nadliczbowych – k. 12)

Należność za godziny nadliczbowe nie została R. D. wypłacona.

(**dowód:** bezsporne)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda, na wyroku tut. Sądu z dnia 12.08.2015r. w sprawie IV U 236/14, zestawieniu godzin nadliczbowych i zaświadczeniu o zarobkach powoda. Sąd uznał, iż wszystkie dowody z dokumentów zgromadzone w niniejszej sprawie zasługiwały na danie im wiary, w tym zestawienie dotyczące wyliczenia należności za pracę w godzinach nadliczbowych, przedstawione przez stronę pozwaną. Powód bowiem nie kwestionował prawidłowości sporządzenia tego wyliczenia, a nadto stanowiło ono podstawę modyfikacji zgłoszonego przez niego roszczenia. Ponadto podkreślić należy, że stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie był sporny, sporna natomiast była jego ocena prawna.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód ostatecznie dokonał modyfikacji powództwa i żądał zasądzenia kwoty 5.315,14zł wraz z odsetkami do dnia zapłaty.

Podstawą żądania powoda był przepis art. 151 § 1 k.p. w zw. z art. 151¹ § 1 k.p. w zw. z art. 15 ust. 2 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721 j.t., nazywana dalej Ustawą o rehabilitacji).

Zgodnie z przepisem art. 151 § 1 k.p. praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Praca w godzinach nadliczbowych jest dopuszczalna w razie:

- 1) konieczności prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii;
- 2) szczególnych potrzeb pracodawcy.

Na mocy przepisu art. 151¹ § 1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

- 1) 100% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających:

a) w nocy,

b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy;

2) 50% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

§ 2. Dodatek w wysokości określonej w § 1 pkt 1 przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1.

§ 3. Wynagrodzenie stanowiące podstawę obliczania dodatku, o którym mowa w § 1, obejmuje wynagrodzenie pracownika wynikające z jego osobistego zaszerogowania określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia.

§ 4. W stosunku do pracowników wykonujących stale pracę poza zakładem pracy wynagrodzenie wraz z dodatkiem, o którym mowa w § 1, może być zastąpione ryczałtem, którego wysokość powinna odpowiadać przewidywanemu wymiarowi pracy w godzinach nadliczbowych.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721 j.t., nazywana dalej Ustawą o rehabilitacji) czas pracy osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. Art. 15 cyt. wyżej Ustawy określa więc szczególne normy wobec osób niepełnosprawnych w zakresie ilości godzin pracy.

Nie było sporne, że powód w okresie od lipca 2014r. do września 2015r. przepracował 182 godziny nadliczbowe, za które wraz z dodatkiem stażowym, premią regulowaną 10%, dopłatą do godzin nadliczbowych 100% stawki godzinowej wynagrodzenie wynosiło 5.315,14zł.

Podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie nie była sporna ilość godzin przepracowanych przez powoda, w tym ilość godzin nadliczbowych ani też stawka wynagrodzenia za poszczególne godziny, lecz wyłącznie okoliczność czy wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2015r. w sprawie IV U 236/14 wiąże od dnia jego wydania, czy też wprowadza skutki z mocą wsteczną. Strona pozwana bowiem od tej kwestii uzależniała prawo R. D. do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W odniesieniu do zarzutu zgłoszonego przez stronę pozwaną podnieść należało, że z treści wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2015r., sygn. akt IV U 236/14 nie wynika, by obowiązywał on z datą wsteczną. Skuteczność takiego wyroku jest uzależniona od oceny, czy wyrok ma charakter konstytutywny, czy też deklaratoryjny.

Orzeczenia wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności potwierdzają ex lege uprawnienia i obowiązki stron stosunków prawnych, mają więc charakter decyzji deklaratoryjnych.

Podkreślenia wymaga, że Sąd orzekający w sprawie zainicjowanej na skutek odwołania osoby uprawnionej od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, ma obowiązek wszechstronnego zbadania trafności zaskarżonej decyzji, przy czym według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Jedynie w wyjątkowych przypadkach przy rozpoznawaniu odwołania mogą być brane pod uwagę okoliczności, które zostały spełnione już po wydaniu zaskarżonej decyzji. Zatem uznać należy, że wyrok zmieniający orzeczenie (...) ma charakter deklaratoryjny, bowiem nie stwarza nowego, ale tylko potwierdza istniejący stan prawny, najczęściej istniejący już na długo przed jego wydaniem, ustala stosunek prawny, podczas gdy wyrok konstytutywny kreuje nowy stan prawny.

Niewątpliwie zarówno decyzje (...), jak i wyroki zmieniające te decyzje mają charakter deklaratoryjny, a co za tym idzie obowiązują one z mocą wsteczną, tzn. ex tunc. Oznacza to, że przesłanki, które wpłynęły na ustalenie przez

Sąd, że R. D. powinien być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, istniały już w dacie wydania przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. orzeczenia, tj. 17.07.2014r. oraz w dacie wydania orzeczenia przez (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, tj. dnia 20 maja 2014r.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że żądanie zasądzenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe jest co do zasady uzasadnione.

Wskazać przy tym należy, że początkową datę stosowania szczególnych norm wobec osób niepełnosprawnych wyznacza art. 20c Ustawy o rehabilitacji. Osobie niepełnosprawnej przysługują szczególne uprawnienia pracownicze wynikające z rozdziału 4 ustawy (w tym w zakresie ilości godzin możliwych do przepracowania przez osobę niepełnosprawną w ciągu dnia) od dnia, od którego osoba niepełnosprawna została wliczona do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych, a zatem począwszy od dnia przedstawienia pracodawcy orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność (art. 20c w zw. z art. 2a).

W przypadku przedstawienia pracodawcy kolejnego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność osobę niepełnosprawną wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych począwszy od dnia złożenia wniosku o wydanie orzeczenia, jeżeli z orzeczenia wynika, że w tym okresie osoba ta była niepełnosprawna, a wniosek o wydanie orzeczenia został złożony nie później niż w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin ważności poprzedniego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, albo bez względu na datę złożenia wniosku o wydanie kolejnego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność w okresie do 3 miesięcy poprzedzających dzień przedstawienia pracodawcy kolejnego orzeczenia, jeżeli z treści tego orzeczenia wynika, że w tym okresie osoba ta była niepełnosprawna (art. 2a ust. 2 i 3).

W powyższy sposób uregulowana jest m.in. sytuacja osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, którym ustawodawca stworzył możliwość skorzystania z norm czasu pracy: 7-godzinnej dobowej i 35-godzinnej tygodniowej. W ich przypadku zastosowanie tych norm nastąpi również od dnia przedstawienia pracodawcy orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, a nie, jak było przed nowelizacją – od dnia przedstawienia pracodawcy zaświadczenia o celowości stosowania skróconej normy czasu pracy (tak: E. Staszewska, Komentarz do art. 15 i 20 c ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, wersja elektroniczna LEX).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należało, że R. D., co wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na podstawie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 7 maja 2002r. został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności, który to stopień datuje się od dnia 11.04.2002r. Zatem uznać należało, że R. D. już 2002r. został wliczony do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Stopień niepełnosprawności R. D. był wydawany okresowo. Po uzyskiwaniu kolejnych orzeczeń o niepełnosprawności powód przedkładał je pracodawcy.

Poprzednie orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 10.03.2012r. obowiązywało do 31.03.2014r., natomiast wniosek o dalsze ustalenie stopnia niepełnosprawności R. D. złożył w dniu 06.03.2014r., a więc przed upływem ważności poprzedniego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawności, a z orzeczenia wynika, że w tym okresie powód był niepełnosprawny, co wypełnia dyspozycję przepisu art. 20c w zw. z art. 2a Ustawy o rehabilitacji. Pozwala to na przyjęcie, że powoda wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych począwszy od dnia złożenia wniosku o wydanie orzeczenia, tj. od dnia 06.03.2014r.

Na marginesie rozważań zauważyć należy, że strona pozwana nie zgłosiła zarzutu potrącenia należności wypłaconych powodowi za godziny pracy uznane przez Sąd za godziny nadliczbowe, a naliczane przez pracodawcę jako godziny w ramach zwykłego dobowego wymiaru czasu pracy. Z tych względów Sąd nie badał, jakie kwoty były powodowi faktycznie wypłacone. Strona pozwana nie wykazała, aby za godziny nadliczbowe wypłaciła powodowi zwykłą stawkę wynagrodzenia.

W związku z powyższym Sąd uznał, że żądanie pozwu po modyfikacji jest uzasadnione w całości, tj. że powód zasadnie dochodził należności tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od lipca 2014r. do września 2015r. w kwocie 5.315,14zł.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W niniejszej sprawie powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty w dniu 10.09.2015r., żądając naliczenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Powód nie określił, w jakim terminie żąda wypłaty świadczenia, tak więc sąd przyjął termin siedmiodniowy, jako przeciętny termin zakreślany dłużnikom na uregulowanie należności. Termin ten upłynął w dniu 17.09.2015r. Odsetki należało więc zasądzić od dnia następnego tj. od dnia 18.09.2015 r.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Sąd nadał wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.256,81zł zł na podstawie art. 477²§ 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd, zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Sąd na podstawie art. 113 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594, dalej u.o.k.s.c.), art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 13 u.o.k.s.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 266,00 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony, stanowiącą 5% zmodyfikowanej wartości przedmiotu sporu.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

W zakresie kwestii proceduralnych zauważyć należy, że złożenie przez powoda wniosku o wyłączenie poprzedniego referenta SSR Małgorzaty Kujawy nie uniemożliwiało rozpoznania sprawy w innym składzie. W stanie prawnym obowiązującym w dacie wydania wyroku zgodnie z przepisem art. 50 § 3 k.p.c. aż do rozstrzygnięcia sprawy o wyłączenie sędziego może spełniać tylko czynności niecierpiące zwłoki, przy czym sformułowanie „sędzia” oznaczało sędziego, którego dotyczył wniosek o wyłączenie. Przepisy nie zabraniały wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie przez inny niż objęty wnioskiem o wyłączenie skład sądu. Dopiero Ustawa z dnia 10 lipca 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw zmieniła przepis art. 50 § 3 k.p.c., który stanowi obecnie, że do czasu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie sędziego:

- 1) sędzia, którego dotyczy wniosek, może podejmować dalsze czynności;
- 2) nie może zostać wydane orzeczenie lub zarządzenie kończące postępowanie w sprawie.